

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

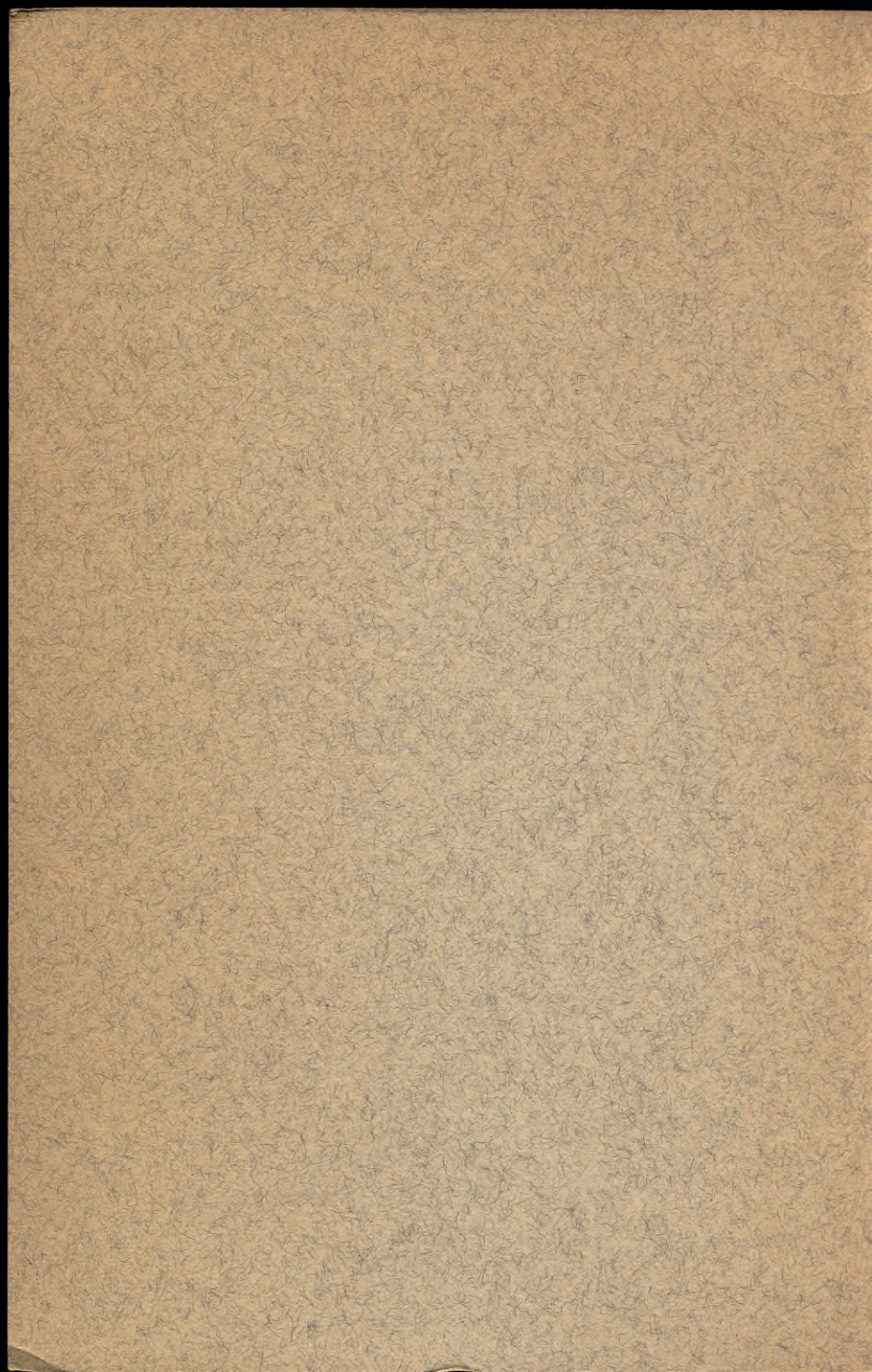
LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

LITT.
SV.

Litt.
Sv.

DIKTER

AF

GERMUND.

HELSINGFORS,
WICKSTRÖM & C:O BOKHANDEL.
1882.

Pris: 2 Mark.

*45/424

Mathilda Falck.
julen 1882.

DIKTER

AF

GERMUND.

[*Herman Albert Vendell*]

HELSINGFORS,
WICKSTRÖM & C:O BOKHANDEL,
1882.

DIKTER

HELSINGFORS,
HELSINGFORS TRYCKERI-BOLAG,

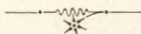
1882.

Innehåll.

	Sid.
Den första stjärnan	1
Till hafvet	5
Stjärnbanéret	7
Elden	10
Enslingen	12
Skärgårdsflickan	14
Låt gå	17
Nattfrid	19
Primula veris	21
Illusionerna	25
Fjäriln	28
Daggtären	31
Sol!	37
Dagens växlingar	39
Till lärkan	41
Det ljufva	43
Toner!	45
Främlingar från söder	46
Där borta i väster	48
Vintern	50
Verser öfver de döde kamraterne	52
Nordmanna-stridssång	54
Kämpens drapa	57
Dödstinget	62
Tordön	65

	Sid.
Hvila!	68
Guldets makt	70
Ut!	73
Majnatt	75
Du och jag	77
Har du en vän	80
Dröm	82
Framåt!	85
Till en vän	88
Dit hädan!	91
Den sista stjärnan	93

Den första stjärnan.

(1872.)

—♦—

Det skymt alt re'n
Vid himlens rand
Och vågen slår
Så dof mot strand.
Naturens strid
Och lifvets larm,
Begärens kamp
I mänskobarm —
Alt slumrat in
Till fridfull dröm,
En glömskans stund
På tidens ström.

Där blickar ner
Från djupblå grund
En stjärna klar
I midnatts stund.
Dess blick är varm,

Så mild dess brand
Som kärleks glöd
På gudars strand.
Oändligt skild
Från jordens grus,
Hon skimrar med
Osläckligt ljus.
Hon vet ej af
Jordburet kval,
Ej höstar nå
Till stjärnors sal.
Hon världar ser
I helig prakt
Och uti alt
Sin faders makt.
Då fylles hon
Af salig fröjd
Och ler så skön
Från ändlös höjd,
Då sänder hon
En strimma ned
Till nattsvept jord
Och manar: „bed!“ —

Ja! Sommarn flyr
Och hösten står
I dyster skrud
Vid blomdofts bår.
Men skimra du

Min stjärna ljus
Och tänd mig tröst
I stormars brus!
På strålsmidd char
Min känsla för
Och hoppet värm
Att ej det dör! —

Snart tindrar du
På fält af snö
Och speglar dig
I frusen sjö;
Du sprakar på
Demantesal,
Som reser sig
Ur ödslig dal.
Då lys mig väg
Bland strid och död!
Ej beder jag
Om hem och bröd:
Att kämpa för,
Ett mål mig gif,
Som fordra kan
Så död som lif!
Och när det nås
Jag falla må
Och gå till dig
Hem i det blå...

Det blixtrar till
I höghvälfd sal
Och bäcken ler
I blomprydd dal.
Ej ensam mer
Min stjärna är,
De brinna fler
På fästet där. —
Guds storhet där
Bland lågor står
Och lär oss tro
På evig vår.

Till hafvet.

Du brusande haf, hur du äggar mitt mod
När dagen i öster ses randas,
Du manar nytt lif i mitt domnade blod
När friskt mig kring kinden du andas.
När skymningen sänkes kring bärg och kring dal,
Du slummersång kväder i aftonen sval,
Nedtystande dagens bekymmer.

Hur skönt är vid stranden, när solen går ner,
Ett guldklot i fradgande vågor,
När månväg i darrande spegeln jag ser
Och stjärnors matt flämtande lågor.
Det är som en saga från flyktade da'r,
På hjärtats halft fruktande frågor ett svar:
Där borta, där får du försoning!

Men lägra sig nattliga skuggor på haf,
Går stormen i väldiga byar

Och böljor, som bäddat åt viking en graf,
Hvitt skumma mot svartnande skyar:
Jag tycker mig höra då stridsbrak och larm,
De segrandes jubel, de vikandes harm —
Valkyriors ridt öfver jorden.

Ja! väldiga haf, dig jag älskar förmer
Än jordens all' skatter och ära.
Om död du förkunnar, om stålblankt du ler,
Du tjusar mig, kan ej förfära.
När slutligt jag somnar från lefnadens strid,
Res grafven vid strand att jag vyssas till frid.
Af hvad mig var kärast i världen!

Stjärnbanéret.*

Ställ dig i ljusets främsta led
Och väpna dig med andens sköld!
Drag ut, hugg mörkrets kämpar ned,
Som bo i natt och köld!
Res högt din frihets blå banér,
Bestråladt af de stjärnor tre!
Se! ner från dem din framtid ler;
Följ samma stråt som de!

Ljuft är, när himlen speglar sig
I vikens våg, att skåda få,
När öfver stormig, enslig stig
De klara stjärnor gå: —
Så blir det ljus i ödslig natt,
Ett ljus, som icke slocknar ut
Förr'n dagens drottning rodnar gladt
Och dimmors tåg är slut.

* Syftar på en fana, föreställande tre stjärnor på blått fält, som en litterär vänskapskrets valt till sitt emblem.

Än skönare i hjärtats värld
En himmel brinner klart för oss;
Den skimrar öfver hem och hård,
Mildt är och varmt dess bloss:
Vi lefva för en mänsklighet,
För frihet, rätt och vett däri;
Dess framtids dunkla hemlighet
Att lösa söka vi.

I ljus för oss den gåtan står:
Vi veta att hvad evigt är
Till seger fram ohäjdadt går
Trots stundens stormar här.
Vi, barn af ljusets morgonstund,
Förr'n tidens sol går evigt ner,
För rätt och dygd stå i förbund
Omkring vårt stjärnbanér.

Men blir det strid och storm en dag
Och våldets skyar dystra stå,
Då dra vi ut och slå ett slag
För folkens sak ändå.
Vi falla, men i våra spår
Ett bättre slägte segra skall
Och jubla högt när stunden slår
För våre vigmäns fall.

Så svaja då, vår fana, fri!
Lys klart, lys vidt, vårt stjärnbanér!
Ej skall *din* himmel härjad bli;
Nej, ren som nu du ler
För fosterjord, för fäders land,
För mänsklighetens vida värld
Du manar oss till kampens brand
Med andens skarpa svärd.

Elden.

Slog i tidernas morgon
Blixt från glödande fäste
Ned i världarnas kaos:
Lifvet tändes däraf.
Elden flammade vida,
Framsvor solars systemer;
I materiens stoftkorn
Brann dess skapande kraft.

Solen tronar i österns
Purpurskimrande salar,
Herskar från middagshimmeln,
Sjunker i västligt haf.
Blommor ger hon åt jorden,
Fria, susande vågor,
Lycka låter hon kröna
Odlarns sviktande hopp.

Elden flammar i fjällen,
Drifver drufvan till mognad,
Elden ensam är mäktig
Bryta jordar i sär.
Ingen våldsmakt *den* hämmar;
Slafvens bojor den bräcker,
Folkens barmar den höjer,
Smider frihetens svärd.

Snillet låge den födde,
Sände känslan att täfla
Uti svindlande blå med
Tankens mäktige örn.
Kämpens styrka han värmer,
Renar själen från mörker;
Eld är kärlekens djupa
Alt besegrande glöd.

En gång skuggor omsluta
Lifvets flyktande dagar;
Kyska stjärnornas skimmer
Pröfvas anden uti.
Säll, från högre azurer
Ser du bristande världar
Uti brinnande runor
Tolka ödenas dom.

Enslingen.

Lifvets rosengård är härjad
Och dess solskensdag har flytt;
Sommarn, i sin fågring bruten,
Blommar aldrig upp på nytt.

Kärlek, vänner — alt är borta,
Saknaden står ensam kvar
Och en enslig fågel sjunger
Minnena från bättre dar.

Vandringsmannens trånad aldrig
Idealet ser på jord;
Hoppet togs af höge himlar,
Dog — dess fläkt ej mer är spord.

Nu han griper harpan; ur dess
Strängar tona djupa ljud

Om hur alt, som fins, är vanskligt
Utom dygds och sannings bud.

Så han kväder. Gläd dig! Skymning
Bredes öfver lifvets dal
Och din korta kamp skall prisas
Segersäll i gudars sal.

Skärgårdsflickan.

Det var en flicka ifrån Nylands-skären,
Hon smuttade på fiskarne och bären.

Hon var så skön som solens glans på vågen,
Så frisk och glad som vindens gång, i hågen.

Hon svärmade i skogarne, på fjärden
Och gick med barmen full af mod i världen.

Där satt en gosse sorgsen uppå stranden;
Hon trädde fram och räkte honom handen:

„Var glad min vän och kom med mig att dansa:
Jag vill ditt hår med skogens blomster kransa.

„För mina ögons eld du alt skall glömma
Och vid min sida blott om himlar drömma.

„Men vårt förbund är icke för minuten;
Vår glada ringdans, han blir aldrig bruten.

„Och vill du nu, min gosse, taga ringen,
Så bo vi sält och frukta oss för ingen.

„När stermen når, stå vi i skygd af dygden,
De raskaste, de trognaste i bygden.

„Men svinner sommarn hän för höst och vinter,
Ej är alt slut om än ock foten slinter.

„Då äga än vi hoppet dock och minnet,
Som hvarje fröjd gör evigt ung i sinnet“.

Så trädde de förenade i striden
Och segrade på hvarje nöd i tiden.

Och när de hunnit genom alla skiften,
De följde troget åt hvarann i griften.

Men vinden suckade så vänt kring kullen
Och „minnets blomster“ sköto upp ur mullen.

Och hafvet sjöng en dödspsalm skön vid stranden,
Där skärgårdsflickan bjudit gossen handen.

Lycksalig stjärnan öfver grafven drömde
Och världen hvarje bittert domslut glömde.

Låt gå!

När lifvet i gyllene drömmar mot dig ler
Och möter dig lyckans gudinna:
I vänskap, i kärlek, i tro en himmel ser
I bjärtaste fägring du brinna.
Då tro uppå dess stjärnor och dröm i deras ljus
Och bygg i hopp på sällare världar ditt hus.

Men mörknar din himmel och hån och ironi
Ingjutes i alt hvad du tänker:
Vill solen ej skina så må hon låta bli!
Ej dag fins, som aldrig sig sänker.
Väl säll dig synes hvilan — men *striden* evig är
Och modigt alt fördraga — det bästa lif lär.

Må stormen då rasa och svarte vingar slå
Kring alt hvad du kärast har kallat;

Bland skummande vågor din farkost lugnt låt gå:
Väl lika det haf förr har svallat!
Men ljungar blixat från himmeln och styr du då i
kvaf —
Du *manligt* har lefvat och värdig blir din graf.

Nattfrid.

Natten sänkt sitt dok utöfver bärg och dalar,
Solen sjunkit ned på bädd af guld och purpur,
Vindar som till afsked skaka lätt på björkens
Grönskande slöja.

Stjärnomstrålad himlen speglar sig i hafvet,
Som i mildt brus kysser mossbelupna klippor;
Månens skimmer dallrar mellan fjäll och löfvärk
Vänt ned på vågen.

Uppå häll, som höjer sig ur djupa fjärdar,
Redt sitt bo har örnen uti nattens skimmer
Och hans vingar glänsa praktfullt uti böljans
Månlysta skumrand.

Han är lugn och säker, ty han vet sin styrka,
Vet också att nattens frid igen skall flykta —
Men bland storm och åskmoln stolt han svingar då mot
Ljusrika etern.

Följ, o dröm, följ honom. Vill ock hjärtat brista,
Härjadt svårt af strider, krossadt och förgätet:
Uti nattens dunkel lyft min ande hän till
Eviga världar.

Snart nog rycks den neder att i bistra tider
Kanske fåfängt kämpa för sitt mål i lifvet.
Minne då af fridens flyktigt svunna stunder
Värmer och värnar.

Men han strider gärna, ty han vet att åter
Oförgänglig frid skall gälda rikt med kärlek
I den aningsfulla, djupa natt som famnar
Ändlösa rymder.

Primula veris.

Efter Lenau.

I.

Älskliga blomma,
Har du så snart ren
Kommit tillbaka?
Var mig då hälsad,
Primula veris!

Ljufvare än de
Öfriga ängens
Växter du slumrat,
Älskliga blomma,
Primula veris!

Dig knapt förnimbart
Lockade vårens
Hviskande susning

Upp ur din dvala,
Primula veris!

Rikare fägring
Bar i mitt hjärta
Fordom, än andra,
Kärlekens blomster,
Primula veris!

II.

Älskliga blomster,
Primula veris!
Dig må jag nämna
Trohetens blomma.

Trogen, den första
Vink ifrån himlen
Går du till mötes,
Sluter mot hjärtat.

Våren har kommit
Frosten må nå den,
Tryckande dimmor
Honom må hölja:

Blomma, du tror dock
Att den du åtrår,
Våren, af gudar
Sänd, till dig nalkas —

Öppnar så famnen.
Men se, med döden
Lurande frosten
Smyger i hjärtat.

Låt det förvissna!
Gick dock en blommas
Troende själ ej
Nånsin förlorad.

Illusionerna.

Det står en ängel invid din vagga,
Den följer stadigt dig till din graf;
Hur sönderslitande kval än nagga,
Dock bästa gåfva dig himlen gaf.
Det är — en här utaf illusioner,
En väf af drömmar till millioner.

Se! Barnet hoppas på lek och tårta
Och gossen väntar på godt betyg.
Men förr'n han vet är hans barndom borta
Och andra tankar han får i smyg.
Sig ungersvennen gör tusen frågor
Och ungmöns kinder beströs med lågor.

Så ge de sig till att kurtisera
Och sladdra om både ditt och datt.

Men världen älskar att variera —
Sig länge lik bli är löjligt, platt.
Så brista drömmar — dock sörjer ingen,
Ty fröjd var vunnen fast dyr var ringen.

Sen längtar man efter guld och ära
Och skog och ängar och höns och kor.
Men „få sin höghet ju rättsligt bära“:
På gäldstu'n är du förr än du tror.
Och „ungmän“ bleknar, men syr och sömmar
I andras kläder de forna drömmar.

Och slår man sedan „ett slag“ i världen,
Förtviflansfullt, det det sista är.
Halfbärgad lycka man för på färden,
Men mycket håller man ej begär:
En „ungkarl“ gifter sig med en piga,
Ett dussin styfbarn på „pappa“ bliga.

Ty är det nu så en gång för alla
Att människan är en *apa* blott.
Hvad Adam lät sig på läppen falla
Är vorden mängdens själfvalda lott.
Och den, som ledsnat vid alla öden,
Har illusioner ännu på — döden.

Hvad ljuft i lifvet vi än planerat,
Det sällan går som vi ville ha.
Och när till trötthet vi här flanerat,
Vi finna slutligt så fasligt bra:
För *andra* var, om ock *dig* ej gifvet
Att vinna sällhet i detta lifvet.

Har du idéer, så höga, granna
Som stjärnekronan på fästet blå,
Tror du dig funnit det enda sanna,
Vill filosofiskt upphöjd du gå —
Välvisa världen dig blott beskrattar;
Hvad än du säger, hon bakvändt fattar.

Då hoppas gubben alle'n på grafven,
Att slumra sött och att drömma bra.
„Härefter“ — tror han — „I lust ej hafven
„Åt mina griller på munn mer dra.“
När hycklet först på din mull har dånat,
Nog mäler skvallret hur här du fånat.

Hvad sedan kommer — det känner ingen,
Ty bortom molnen de döda bo.
Ej ha de sorg utaf jordetingen,
Men dock de hoppas ännu och tro.

I öde rymden, hvad än där finnes,
På *illusioner* dock föga vinnes.

Så bry dig icke då om „de andra“,
Bygg ännu mindre uppå dig själf!
Till hvilket mål än du önskar vandra,
Ett flarn blott är du på tidens älf:
Ty *nornor* styra den långa färden,
Och frihet fins ej i vida världen.

Fjäriln.

L^ycklig är fjäriln!
Morgonens lågor
Väcka dess lif till
Längtan och smek.
Vindarne susa
Vänt kring dess vagga,
Björkarna blicka
Blygt på den ned.

Höglå är himmeln,
Hväld till ett tempel
Endast för kärlek,
Tjusning och lek.
Vidt häfver hafvet
Fradgande vågor,
Rikt vaggar blomdoft
Kvalen till ro.

Le då du lilla!
Lef uti dagens
Tjusande fågring,
Trånande le!
Smycka med solglans
Skimrande vingen,
Svärma och njut och
Skalkas och dröm!

Snart är du borta;
Låt då försvinna
Gladt utaf lif den
Gnista du har!
Töm all ditt hjärtas
Jägtan i känsla,
Fyll all din själ med
Sommarens fröjd!

Aftonen sänker
Purprade slöjan
Mildt öfver skog och
Dallrande sund.
Slumrande lutar
Sippan sitt hufvud,
Kvittret dör bort i
Kväll-svalkad lund.

Där invid bäckens
Klagande böljor
Flämtande hviskar
Fjäriln om frid.
Bruten är vingen,
Färgerna blekna,
Minne blott lifvets
Fägring — hvad mer!

Dagen försvunnit;
Död saknar fjäriln
Strålande solens
Skimmer ej mer.
Lycklig! Till svarta
Natten han slumrat,
Kölds eller skuggors
Välde ej ser!

Daggtåren.

Morgonrodnad,
Hän du hastar!
Afton-fägring,
Fort du ilar!
Middagssolen
Re'n förbrunnit,
Kvällen bleknar
Bort som dödsbrud;
Tidens dagar
Snarligt sjunka
För att aldrig
Födas åter.
Dyster natt på
Djupen hvilar,
Fjällspets når till
Skygga skyar.

Stiger *Vala*
Upp ur vågen,
Sitter sorgsen
Högst på hällen.

Natten skuggas
I dess öga,
Månken lyser
På dess lockar.
Drar sig dimmans
Dok från stjärnan, —
Se! då glänser
Tår på gräset,
Bifröst skymtar
Fram i natten,
Blixt omskimrar
Gudastigen.
Daggen glindrar
Mild på mossan,
Där hon hvilar,
Ödets dotter.

„Vala, som tolkat
Tidernas tändning,
Kvädit för kämpar
Makternas krig:
Nämn mig hur danats
Darrande daggtår,
Blixtrande blick från
Gudarnes borg.“

Stum hon höljer
Slöjan kring sig,
Skådar ned i

Skummig afgrund;
Sist hon talar:
„Väl jag minnes
Urtids dagar.
Låg då frid i
Gudars sinnen,
Kraftens låge
Brann i Mannheim.
Men bland jättar
Närdes Loke,
Nattens son med
Vinterdrifva.
Strid han väkte
Uti Valhall,
Ungdomsådern
Af han tärde,
Gudars väl och
Jordbarns hälsa.
Genom blinde
Höd han fälde
Balder hän til
Mörkrets hålor.
Flammar fästet
Uti eldar,
Vackla världar:
Alla greto
Oskulds öde.
Steg då Loke
Fram i hamn af
Skröplig kvinna,

Töck, och hånlog:

„Evigst Balder

„Mån I sörja

„Sörjen därhos

„Egen sällhet!

„Slut är nu med

„Gudaväldet:

„Såsom *jag* I

„Ären alla.“

Bleknad föres

Balders vålnad

Ned till Helas

Skumma hallar.

Där han tänker

Kärlekstankar,

Minnes; vet sin

Framtids-saga:

Att hans bojor

En gång brytas.

Tår han fäller;

Förd af Nanna

Ned den lägges

Uppå rot af

Världs-alts-träet:

Så är vorden

Daggens tårblick,

Därför skimrar

Hon när natten

Viker bort för

Dellings slagsvärd.

„Minnens, när vinden
Hvinande hviskar,
Döden står när med
Dräpande glaf:
Minnens då ljuse
Ljungarens löfte,
Seger och lif bak
Sorger och graf.

Daggen på gräset
Gråter ej, glädes
Huldt vid sitt hopp på
Hämnares dag,
Skimrar i salig
Osvunnen sällhet,
Tjusar i anings
Trånande drag.

„Se uppå daggen:
Den må dig lära
Älska på glömskans
Grumliga flod.
Dygden är fröjdens
Frände; dig föds så
Himmel i hjärtat
Härlig och god.“

Sade; ödets drottning
Löstes upp i skyar,
Steg med månens glans till
Öde rymder hän.
Aldrig *här* jag hör mer
Röst, som då mig tjsat;
Först på Idavallen
Råkas vi igen.

Soll!

-*-

Hell dig strålande sol! Från din drottninga-sal
Öfver bärg, öfver skog, öfver grönskande dal
Ser du ned med en blick utaf kärlek så varm
Att den smälter all is i hvar barm.

På det villande haf reses våg efter våg.
Snabt de rusa framåt uti jublande tåg —
Ty ur gyllene portar vid böljornas rand
Födes dagen i skiftande brand.

O du värld utaf eld, utaf värme och lif,
Oss en gnista, blott *en*, af ditt väsende gif;
Det är nog — ty blott *en* den dig danat ju är
Och blott *en gång* så lefver man här.

Men när lifvet förgått och dess dag sjunker ner
Uti skuggornas natt, att ej vakna här mer,

Skall mig blända de eviga solarnas sken,
Skall jag minnas de jordiska se'n.

Hvar jag hamna än må — uti stjärnornas ring
Eller irra de ändlösa rymderna kring:
I mitt lif fans dock sol, som ur jordarnas stoft
Väkte glödande rosornas doft.

Dagens växlingar.

Det var morgon och lyckan log solig och varm
Som en brud uti bländande skrud.
Hoppet sjöng blott om kärlek och vår; i hans barm
Klang *den* sången med smäktande ljud.
Hela världen var skön och den framtid, som log,
Lika härlig fast *stunden* bedrog.

Det blef middag, men lifvet i sommarens glöd
Var ej friskt som i flyktade år.
Där fans ära och glans, men ock sorger och nöd
Och bland löjena doldes en tår.
Den var svunnen, den saliga dröm, ur hans bröst:
Ingen delte hans bröd och hans tröst.

Nu det skymmer mot kväll; det är snö på hans hår
Och ej ljungar mer blicken i brand.

Där han, ensam och gammal, bland skuggorna går,
Blir ej bitter hans tanke ibland?
Nej, ty stormande natt som den klarnade dag
Skänktes efter den högstes behag.

Till lärkan.

Sjung om den fröjd, som dig dårar,
Dröm om de soliga vårar,
Dem du i söder lämnade kvar!
Tolka den kärlekens under,
Hvilken från doftande lunder
Drog dig till nord, som drifvor blott har.

Tyd mig din tjusande saga
Nu medan vindarne jaga,
Smekande mildt ditt vaggande bo;
Säg hur, när stormarne döna,
Gud skall din kärlek belöna,
Slumrande trygg bland strider i ro.

Stark i att tro och fördraga,
Lär mig att lida, ej klaga,

Tömma som du min sorg uti sång.
Sjung! Medan dagarne ändas
Drömmande himlarne tändas;
Där skall du frigjord kväda en gång.

Det ljufva.

Ljuft är att lefva i kärlek och vår
Bland blommor i ungdomens dag.
I ögat där glindrar af sällhet en tår
Frammanad af hjärtats slag.
Guds härliga värld syns en dröm och du själf
Ett blomster vid lifvets älf.

Ljuft är att lefva i tro och i dygd
Långt skild ifrån stormar och strid,
Att reda sin torfva i furornas skygd
Och minnas och hoppas därvid.
Det lyser en sol än i vinter och nöd
Med kärlekens bästa glöd.

Höjd dock af lif är att svinga sitt svärd
För frihet och fädernesland,

Att resa för sanning och skönhet en härd
Och lossa på armodets band.
Det danar af sorger och tårar en fröjd,
Som räcker till himlars höjd.

Toner!

Toner! En fallen värld,
Bunden i svek och flärd,
Önskar i Eder se
Lösta all sorg, alt ve.

Tonerna strömma ner,
Lifvet är natt ej mer.
Sferernas harmoni
Gjuter sig mildt däri.

Främlingar från söder.

☞ söder, där ligger vårt fädernesland
Bland vinbärg och myrtenelunder.
Vän susas cypressen på världshafvets strand;
Där stod nyss vår hydda inunder.
Så yppig är marken och himlen så blå,
Nattvaktlarne blygt sina driller där slå
Bland rosor i söder.

Men kriget, som svingat sin fackla så röd,
Nedbrände vår hemtrefna hydda.
Den gyllene friden farväl åt oss bjöd
Och frihetens dar voro flydda.
Nu söka vi åt oss i norden ett tjäll,
Där lugnt vi få drömma till dagarnes kväll
Om rosor i söder.

Hvad ge vi er åter? Ej rikedom gror
På vandringsmans ödsliga bana,

Men känslan i barmen, den värme, där bor,
Vi gifva: så är det vår vana.
I stormarnes strid varde *Han* edert stöd
Och himmelen sände till eder sin glöd
 Från rosor i söder.

Från rodnande rosen till nordlandens snö
Vi funnit att kärlek är lifvet.
Dess låge är evig, den aldrig kan dö
Där hjärta blef människan gifvet.
Må rikliga skördar den skänka er barm,
Må sommarn bli lång, må dess dag bli så varm
 Som rosors i söder!

Där borta i väster.

Där borta i väster går solen nu ner
I purpurlågor.
Bo reder sig svanen; blyg blomman ber
Och lifvets frågor
Försmälta i suckar, som trånande gå
Att söka sig ro i det skimrande blå
Uti natten.

Där borta i väster slår vågen mot strand;
När dunklet stiger
Till fjärdarne neder, ler stjärnans brand
Och stilla viger
Nyss stormande böljan, som kämpat sin strid,
Med speglande öarnas heliga frid
Uti natten.

Där borta i väster har Svea sitt tjäll
Bland blåa floder;

Än dväljes där Saga så mången kväll
Bland minnesstoder.
Än bor där ett folk utaf heder och tro
Och tankar om frihet och ära där gro
Uti natten.

Där borta i väster stark friheten står
Vid segerglafven;
Hon folken skall styra när väld förgår
Och läggs i grafven.
Hon står där så lugn mot en hotande värld,
Mot våldet, som hvässar sitt blodiga svärd
Uti natten.

Vintern.

Vintern nedstiger
På nordanstormar,
Sveper hvit mantel
Om nordens skönhet.
Bårlagd är ljusets
Blomkrönte drotten,
Drömmer om hopp bland
Hotfulla drifvor.

Väg visar vilse
I vida skogar,
Där ulf blott lurar
Lysten på byte.
Grön ensam granen
Graf öfverskuggar,
Där fattig fallit
För hungersdöden.

Norrskenet sprakar
Kring snöhöljd fjällrygg,
Stjärneskott flyga
Fram genom världsrymd.
Bred drages månväg
I blanka isar:
Skarpt af köld knakar
I stuguknutar.

Brinn, klara stjärna,
I bistra natten!
Strålglans sänd hän till
Sorgfyllda hyddan!
Skall så hvart hjärta
Af skönhet tjusas,
Öppnas för aning
Om bättre världar.

Verser öfver de döde kamraterne,
afsjungne på Nyländska afdelningens årsfest
den 9 April 1874.

Bröder! hvad töcken, som sänker sig ned
Dystert i ungdomens dagar?
Ögat ej blixtrar och munnen ej ler,
Hjärtat trycks, det klagar.
Nornan, som sitter i stjärnepydd hall,
Mörk skådar på lifvets växlande svall,
Tystar dess brusande vågor.
Dom öfver död man där fälla hon skall,
Tyda alla hans frågor.

Leden ha glesnat. I vänners ring
Mer än *en* länk blifvit bruten.
Lyssnande skuggorna sväfva oss kring;
Minnets krans är knuten.

Ut de ha kämpat och segrat också;
Nu famnar dem frid i Guds himmel blå.
Nattsvarta sorgerna svinne!
Alla den vägen vi slutligen gå:
Skål för brödernes minne!

Nordmanna-stridssång.

—♦—

För mannaära,
För fosterland
Höj svärdet modigt
Med senfull hand!
I ledung dragom
Mot fienden,
Som trotsigt hånler
Mot nordanmän!

På fjället tronar
Än Asa-Tor
Bland stjärnekronor
Där kraften gror.
Och Oden hälsar
Från himmel blå
De kämpaled som
Till striden gå.

Se, nornan vinkar!
Dess mörka bud
Vi nordmän tyda
Vid lurens ljud:
„Framåt till seger!
En vinst är fall,
När blodig kampen
Drar till Valhall.“

När Ägir brusar
Vid drakens stam
Och stormar bryta
Ur skyar fram —
Vi djärft må blotta
Det blanka stål
Och bana väg till
Vårt ädla mål.

Där blixtar ljunga
Kring slutna led
Och döds gudinnan
Slår hjälten ned —
Kring slitna fanan
Vi stå i rund;
Den för oss framåt
På klippig grund.

Nu höfves hjälten
Berserkagång
Och Brage kväde
Sin segersång.
Förr'n fly vi riste
Geirs-odd i barm,
Åt veklings-ätten
Till skam och harm.

Hör! Oden manar
Och Vidar ger
Den kraft, som mäktar
Slå ovän ner.
Valkyrian blickar
Så himmelsblå
När stridens åskor
Som vildast gå.

För nordens ära
Till kamp, till strid!
De legda skaror
Som agnar sprid!
För fädrens minnen,
För hem och härd
Nu, bröder, höjom
De skarpa svärd!

Kämpens drapa.

(Klar höstnatt. En kämpe sitter med spjut och sköld å
enslig hafsklippa. Draken ligger krossad bland grund. Vinden
suckar kring skäret, vågorna stänka sitt skum öfver bärgväggen.
Han kväder:)

Hädan jag drog på
Härjande härnad,
Fjärran från fädrens
Fredade strand.
Log då i guldmoln
Lyckan emot mig,
Trykte till afsked
Inga min hand.

Hvitt lyste seglen;
Sväfvande svanens
Solglänste vingar
Vunno ej dem.

Väna valkyrior
Visade vägen,
Härfader log från
Äsernes hem.

Blixtrade svärd på
Brusande böljor,
Slogs uppå sköld i
Stormarnes gny.
Hann då min ära
Himmelskas boning,
Strålade vidt som
Stjärna ur sky.

Holmgång jag steg å
Sydliga stränder,
Palmernas skuggor
Svalkade mig.
Tjusande lundar
Trånaden väkte,
Hembygdens minne
Manade mig.

Styra jag ville
Vägen till nordnen,
Än en gång se dess
Stupande fjäll.

Inga i dalen
Dväljes i suckar,
Kväder sin sorg i
Skymmande kväll.

Dröja dock icke
Dömmande gudar;
Trotsande öde
Tecknat min stråt.
Brista nu månde
Brinnande hjärtat.
Gästa jag skall de
Eviges ståt.

Oden från borgen
Blidkad mig skåde:
Härfader höge,
Hämnden är *din!*
Stundom jag bröt i
Brusande lifsdag
Löften jag svurit —
Skulden är min.

Ett har dock städse
Stått för mitt sinne,
Lasternas lönggrund
Ledt mig ifrån.

Var bäre vitne!
Värn var mig Inga:
Kärlek kan bryta
Bränningars dån.

Därför, I vise
Valhalla-fäder,
Guldsmidde trösklar
Träder jag på.
Natten förrinner . . .
Randas min morgon
Skön öfver Bifröst,
Bländande, blå.

Så låt mig rista
Geirs-odd och slumra,
Slumra och drömma
Gudarnes dröm.
Hjärtbloden fuktar
Frostiga hällen — —
Fröja bevare
Vännen så öm!

Sist vill jag rida
Rans hvite hingstar,
Hvila i Ägirs
Höghvälfda borg.

Där var min lifslust,
Ler mot mig döden,
Speglar sig hjärtats
Glädje och sorg.

(Kastar sig i hafvet från hällen med det samma solen
sprider sina första strålar deröfver.)

Döds-tinget.

Sakta sänkes dödens
Dunkla slöja; slumrar
Tanken snart på tidens
Töcknevägor. Mörker
Drager öfver jordlifs
Slutne dagar. Bjuder
Helsvart norna höfding
Höfviskt bort till dödsting.

Syns ej drotten stort att
Oträngd dö i sotsäng,
Lyster väcka stridsörn,
Väpnad dra i härnad.
Nu han samlar männen,
Manar dem att glada
Öfver vida vågor
Vidga drakens vingar.

Ägirs tärnor sjunga
Stolt ett drapa; braka
Drakens fogar; höljer
Höd sin natt däröfver.
Se, nu ljusnar hafvet!
Ljunga blixtar; tunga
Åskor skaka världsrymd:
Valhalls völden kalla.

Blossar kamplust högt när
Kärnfast ek käns bäfva;
Vräkas drakar hårdt af
Våg hvarann mot bogen.
Fast de fogas; svärdsigny't
Fröjdar icke föga;
Hvass hvar svärds-ägg visar
Blodig väg till Oden.

Re'n valkyrian räknar
Döda, Ran har skördat.
Synes stridens mör att
Tid är snart förliden.
Brinnande fly skeppen,
Rida böljan vida;
Men från hälgadt dödsbål
Samlas hjältars hamnar.

Sänkt sig redan dödens
Skumma slöja; slumrar
Tanken nu på tidens
Töcknevågor. Mörker
Drager öfver jordlifs
Slutne dagar. Bjuder
Helsvart norna höfding
Höfviskt bort till dödsting.

Tordön.

Tor kör sitt spann i striden
Mot jättars vilda lag;
Han krossar deras iden,
Det blixtrar för hvar slag.
Från hafvet upp han stiger
På skyar svart och blå,
Med hammarmärket viger
Till död dem han vill nå.

Det ljunger öfver fjällen,
Där gammalt gråskägg bor,
Och stjärnlös sänkes kvällen
Utöfver lund och mo'r.
Vidt fradga hafvets vågor,
Men seglarn orädd står;
För vikingsätt bland lågor
Och dunder vägen går.

Han vet att *modet* vinner
Än som i svunne dar;
I barm, där kamplust brinner,
Fins gamla kraften kvar.
Han *nu* mot stormens byar
Djärft härdar den — en gång
När skoockas stridens skyar
Han ler åt vapnens sång.

När långt kring bärg och dalar
Ett åsklikt mummel går:
„Nu Valhalls hane galar
Och dag, som gryr, blir vår“ —
Då drar han fram på hafven
Mot fordom fruktad strand,
Hans blodbestänkta glafven
Omskimrar frihets brand.

Som Sigurd stolt han kämpar
Mot tidens drake vred,
Han svekets minor dämpar
Och bryter borgen ned.
Och där hans fana höjes,
Slås trofast hand i hand;
För ingen knä mer böjes —
Af huggits träldoms band.

Och fria äro alla,
En mer än *ann* ej stor;
Af jubel åskor skalla
Högt som *din* stämma, Tor.
Men ur den skarpa striden
Ett bättre slägte går,
Ett härdadt, bildadt — friden,
Af vekhet omängd, rår.

Du son af norden! lär dig
Af haf, af åskors knall
Den ädla kraft, som bär dig
Ännu till ärans hall!
De höga minnen vaka
I Valaskälf för dig;
När du går dit tillbaka
Må världen minnas dig!

Hvila!

¶ Jag går mot döden hvar jag går!ⁿ
Jag längtar till den orten,
Där minnets ängel högrest står
Som väkterska vid porten;
Där lifvets strid och kval och nöd
Och kärleks och passioners glöd
I Stygens böljor slockna.

Hvad äro namn och rikdom? Flärd,
En dårlig fröjd bland grafvar!
Och ära, rykte? Fridlös härd,
Ett mål för hatets slafvar!
Och kärlek, gudars högsta lån?
Gör dig till make — eller fän,
Förgiftar dagens stunder.

Kom, hulda dröm! I dödens frid
Jag fruktar ej att hvila.

Där på cypress ler månen blid
Och midnattsfläktar ila
Med budskap ifrån värld till värld,
Från vän till vän: det är den färd,
Som dystra nornor älska.

Och ufven kväder i den gran,
Som frodas rikt på grafven,
Hur människor än på stormig ban
I slott, vid tiggarslafven,
Slås att den evighets-sekund,
Som kallas lif, ej få en blund
För slit och kif om — bubblor.

Och därför — drag dig undan lif,
Som blott på dårskap bjuder;
Sjunk i dig själf och varseblif
Den starka storm, som ljuder
Bland ändlös världsrymds stjärnehär:
Du tjasas och du hälgas, lär
Se bortom graf och — dogmer.

Guldets makt.

Det bästa uppå jorden,
Det är — guldgrufvorna;
Snart fölle världen samman,
Skulle hon dem ej ha.
På dem uppbyggas troner,
Det kostar svett och blod;
Men millioner krypa
För guldets härskarstod.

Guld bryter ed och lofven,
Det säljer tro och dygd,
Det ändrar smak och tycke,
Förräder faders bygd.
Hvad mer? Den enas armod
Den andras vällust är.
Blott *den* är värd att lefva,
Som högst sitt hufvud bär.

Så lätt är strid mot ödet
Med guldets uti hand;
Då skingras alla skuggor,
Då brista alla band.
Ej lumpen fördom håller...
Ty för metallens glöd
Hvart paradiset sig öppnar
Till njutning, synd och död.

Guld ökar lifvets lycka,
Guld danar stundens fröjd,
Guld skapar gudar fjärran
Från dyster skytyngd höjd;
Guld sprider ljus i natten,
Mer än det djärfs om dag,
Där utan skrymt det spelas
Och dricks i häjdlöst lag.

Om du för djupt har skådat
I tvänne ögon blå,
Det röda, granna guldets
Nog dårar mer ändå.
Det för två vänner samman,
Det skiljer dem — hvems skuld?
Stor sak! Hvad är *ett hjärta*
Mot några tunnor guld?

Men skocka sig i barmen
En skara „djäflar“ små:
Då skramla blott med pungen
Och bländade de gå;
Och gapar djup en afgrund
Som vill den sluka dig —
Då vräk den full med pengar
Och klyftan sluter sig.

I vänner! Lefve guldets!
Det segrar alla dar;
I himmeln som på jorden
Af alt *det* vinsten tar.
Dess allmakt, hon är evig;
I lifvet som i död
Det håller modet uppe
Med titlar, glans och bröd.

Ut!

Se — se huru vågen der bryter sig mot
Den ödsliga, skrofliga strand!
Och stormen han ryter, så vredt är dess hot
Och himlen står uti brand.

Ut, ut!

Dit ut, där de dånande böljorna gå,
Dit vill jag att se huru blixtarne slå
Ned i skummet.

Det böljande haf är min kärlek; mitt vif
Är sjöfrun i glittrande hall.
En stormande strid är från början mitt lif,
Likt djärfva bränningars svall.

Ut, ut

Att döfva all smärta i kämpande lek —
Där mulen är himlen och uslingen vek
Fritt jag andas.

När dagen gått ned och min slutade strid
Ser stjärnan från svindlande blå,
Mig aftonens vind då skall vyssa till frid,
En strand skall slutligt jag nå.

Ut, ut!

Först trotsa en värld för att vinna ett mål
Och grafläggas sist vid det blixtrande stål

— Det är: *lefva*.

Majnatt.

Du tjusande majnatt i nordanland
Med himmel i blånande fägring,
Som sprider din glans öfver skogar och strand,
Af evighets klarhet en hägring:
Där näktergal drillar i grönskande lund
Och knoppande blomstren i hoppfullt förbund
Bekransa de vågkyssta stränder!

Oändlig som du är ock längtan i barm,
Oändlig den brinnande trånad,
Oändlig den kärlek, i ungdom så varm
Hopfogar din lifsväfnads spånad:
Jag höjer mitt hjärta i böner till dig,
Ty aning, fast dunkel, dock hög, säger mig
Att natt blott är evig i altet.

Hvad bryr mig de solige dagarnes glam,
När kamp blott för lustar de föda!

Idén där bestänkes med yrande dam
Och hug af passionerna snöda;
Men eviga tankar i nätterna gro,
Ty *natt* är i rymden — där uppe, där bo
De höge, de helige gudar!

Du vårliga natt, o så sänk då din frid
Djupt, djupt uti människosinnen!
Förläng dig så slutligt, förinta vår tid
Af dårliga tankar och minnen!
Du evigt är ung! I den eviga vår,
Som aningen skådar, förklarad du rår
I skönhetens heliga allvar.

Du och jag.

Lifvets långa vintrar
Och korta sommarar
Där lyser för mig vägen
Ett djupblått ögonpar.
Det vinkar till ett mål, som
Vidt öfver tiden står,
Det talar högt om kärlek
Och tro som ej förgår.

Du är ur Orions bälte
En stjärna ljus och varm,
En strimma uti öster,
Vårdagg på jordens barm.
Jag är den mörka skuggan,
Den kalla stormens dån,
Jag är en mask i stoftet,
Höstnattens fosterson.

Men är jag vild som stormen
Är jag ock stark som han.
Jag hastar ut på vågen
Förr'n ramsvart sky försvann.
I brännings värsta hvirflar
Och böljors dofva lek
Jag flätar in min längtan,
Min kärleks ljufva smek.

Jag rycker blixtn från Valhall —
Den fräser i min hand —
Och ristar uti runor
Ditt namn på klippans rand.
Skönt skall *den* hällen tälja
För seglaren ibland
Om hjärtats högsta sällhet:
Okuflig kärleks brand.

Det är så mörkt omkring mig:
Då tar jag skum från haf —
Uti dess vreda famntag
Ett skepp i nyss gått i kvaf.
I molnens svarta kanter
Det skimra skall, ditt namn,
I strid en fridens ljusning,
I storm en hoppets hamn.

Så låtom gladt oss svärma
I lifvets morgonglöd
Och njuta rikt dess fröjder,
Dem sorg ej vika bjöd!
Och låt oss le så tåren
Ännu vid grafvens rand
I himmelsk fägring glindrar,
Belyst af kärleks brand!

Har du en vän.

Har du en vän, som du håller kär
Och som älskar dig tillbaka:
I trofast sinn' hennes huldhet bär
Och för hennes sällhet vaka!

För henne offra så lif som blod:
Väl du många ting kan vinna
Men ej så ädel en tröst och god
Som utaf en hugstor kvinna.

Hon skall bli ljuset uti ditt lif,
Så ditt första hopp som sista.
Ditt hjärtas fullhet åt henne gif —
Hon dig ärans bud skall rista.

Har du en vän, som du håller kär
Och ej älskar dig tillbaka:

Högsint din vänskap åt henne bär
Och dig lär att stolt försaka.

Har du ej vän, som du håller kär,
Ej du älskas kan tillbaka:
Din kärlek högre idéer svär
Och för mänskligheten vaka!

Dröm.

(Fragment.)

Mörkt är i lifvet,
Möda och otack;
Dystert i dödens
Dimmiga dunkel.
Ljust är där bortom
I blåa rymder,
Anade djärft af
Fridfulla drömmar.

Klar såg jag stråla
Sjunkande solen,
Barndomens minnen
Mäktigt uppväktes.
Fors hördes falla
Från höga fjällen,
Guldglans låg gömd i
Glittrande skumstänk.

Susande asplund
Stod där vid branten,
Doftande rosor
Rodnade taggfritt.
Örn flög däröfver
Mot öppna himlar,
Bländad svann hän i
Slocknande solglöd.

„Kunde“ — jag tänkte —
„Trött utaf lifsnöd
„Dit jag få följa
„Fri som en fågel!“
Tystnade dag då,
Darrande jord sank;
Midt uti ändlös
Evighet var jag.

Stjärnorna blänkte
Som blide fyrar,
Väldig orkan röt
I öde rymder.
Norrskenet krans kring
Afgrunder knutit;
Icke sågs strand, ej
Ände på färden.

Ej var där tanke,
Känsla ej håller;
Fläktande låge
Lif var i natten.
Gripande toner
Trängde till hjärtat; —
Blott till *en* smulto
Själarna alla.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Framåt!

Hän öfver fjärdarnes svallande djup flyg, ila min
farkost!

Mången så blomstrande ö höjer sig upp ur dess skum.
Sol, när vi lämnade stranden, steg upp ur purprade
östern,

Bländande log öfver våg fårad af fiskarnes stim.
Skystrimmor jagade blott som irrande tankar kring
fästet,

Snattrade änder i säf, måsarne flögo mot haf.
Alt som en bild, en skön, mig tyktes af ynglingaäffan,
Hjärtats okuffliga mod, hoppets bevingade flygt.

Seglet hang slapt uppå mast och själf jag halfåg vid
styret,

Blickarne mätte blott rymd, hafvets som himlens så blå.
Fiskarens glädtiga sång bortdog mot kusten bakom
mig,

Fjällens stupande rand genljöd af lommarnes skri.
— Nu är det storm öfver våg och vildt framslungas
min farkost,

Brusande böljornas skum stänkes på segel och tåg;

Ilande skyarne gå, vindslitne, som skuggor för solen;
Snedt blott kastar sin glans hon öfver seglaren ner.
Och jag seglar i kapp med ostindiefararn, som vräker
Högt emot svartnande moln bristande bränningars glans.
Gapande afgrund kring lönnliga skär sig öppnar, och
lockar

Näcken till tångbeklädd sal fåfängt min frustande slup.
Godt är i stormarnes strid, ty högt om vikingatider
Sjunger det väldiga haf, kväder om bragd och om fall.
Fallet med vapen i hand står högst bland manliga
bragder:

„Ve den, svärdet ifrån gångar ett steg ens å vall!“
Vekhet sjunker ihop och nödgas sig värna med falskhet;
Därför: kraft uti arm, värme och eld uti håg!
Och blir kretsen för trång uti lifvets hvardagliga
sladder —

Lämna det, bryt dig i värld bana bland främlingar
käkt!

Slutligt kommer dock frid, men bäst och skönast då
lifvet

Först genom pröfning och kamp gjort dig rätt värdig
därtill.

— Se! det går så som nu! Se, skyarne svinna och
stormen

Tynar af till en vind, smekande segel och kind.
Djupblått blir himmelens hvalf där ofvan mig, sjögrönt
i öster,

Men — uti väster hvad glans, blågult och rödt, violett!

Hafvets stormiga barn i suckar sig möta och dymning
Badar sin silfrade kam uti dess tjusande glöd;
Och myriader af pärlor sig strö för min blick hvart
den vändes.

Aning och du, fantasi, drömmen till lif er igen —
Ty såsom barn bak grafvarna födda, om dag I för-
stummens,

Först när man nalkas er värld hvisken I till oss igen.

— Hamn en grönskande ö erbjuder den vaggande
slupen,

Strand utaf susande gran skyddad och doftande hägg.
Här ifrån klippan jag ser sol sjunka som guld uti vågen,
Skönaste syn uti lif, ädlaste tanke af Gud!

Vänt i „förgät-mig-ej“ernas kalk hon stänker en daggtår.
Minnenas stjärnljusa värld slutas i evighets famn.

Till en vän
med anledning af hans förlofning.

Lycklig du, som hunnit hamnen
Uppå villsam, öde färd,
Som får trycka uti famnen
Fager brud, din kärlek värd!
Okvald sällhet öfver Er
Sänker sina himlar ner.

Kärlek är en gudagnista,
Lifvets värde, andens glöd.
Annat alt en gång kan brista —
Kärlek skapar bästa stöd.
Lyst af den blir alting skönt,
Hoppet utaf seger krönt.

Myriader stjärnor glimma
Uti rymden, ändlös, blå;
Månen drar sin gyllne strimma

Uti vik, där vågor slå.
Kärlek hviska himmel, haf,
Sällhet, som ej vet af graf.

Näktergalen slår i lunden,
Bak hvars löfvärk solen dör,
Och en vindfläkt krusar sunden,
Dem med purpur kvällen strör.
Blyg en suck af kärlek går
Genom blomster, skogar, snår.

Örnen spänner starka vingar,
Stiger högt mot sky från fjäll.
Vunnet byte hem han bringar
Till sitt näste — o, hur säll!
Kärlek styrka ger till bragd,
Gör till hjälte en försagd.

Kärlek, hopp och tro tillsamman
Dana här en salig vår.
Helig är *den* gudaflamman,
Läka kan den tidens sår.
Alt af den förklaras här,
Uti den blott lifvet är.

Lycklig du, som hamnen hunnit
Uppå lifvets öde fjärd,
Du, som snart ditt mål har funnit:
Trogen vän och egen härd!
Hjärtats lycka följe dig
Städse uppå blomsterstig!

Dit hädan!

Hur har du re'n hädan svunnit,
Du minnenas härliga tid,
Och sjunkit lik dagen i hafvet
Med hjärtats lycka och frid!
Mer kan jag ej sjunga annat,
Kan endast kväda så:
Du tröttande sol, sänk dig neder,
Er tänden, I stjärnor små!

Er speglen i vida hafvet,
Där villande böljorna slå
Mot susande skogar, som rotas
På branta klippor och grå.
Okuflig mitt sinnes trängtan
För Eder böjer sig
Och skapelsens storhet i natten
Förintar och hälgar mig.

Uttröttad af dagens strider
Min tanke sig reder en värld
Där kärlek och äflan förstummas —
Ty alt är dårskap och färd.
I *evighet* slår ej hjärtat —
Re'n här det söker ro —
Men löser sig i harmonier
Af resignation och tro.

Den sista stjärnan.

(1882.)

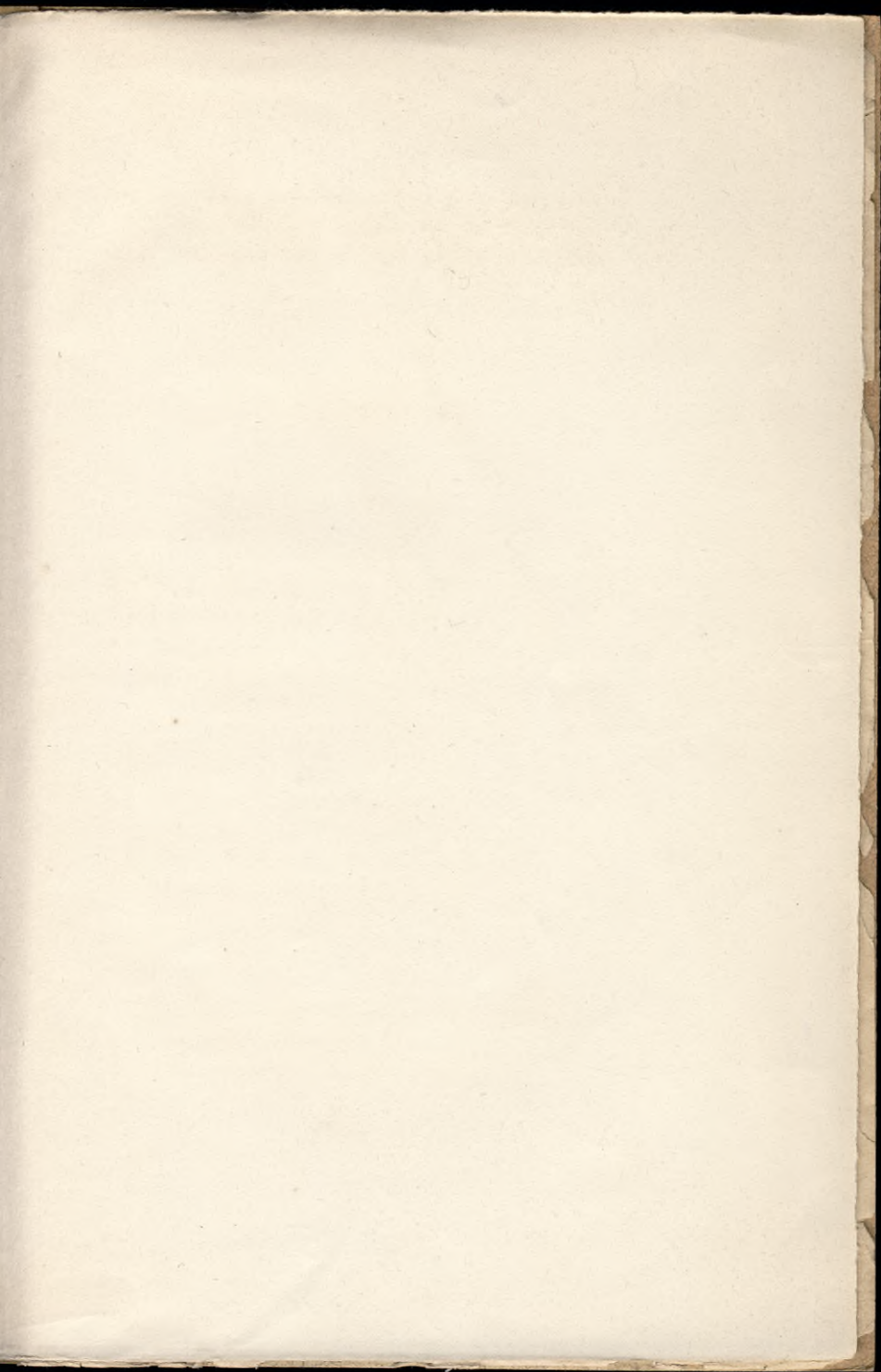
Åck, tio år, hur snart gå icke de!
Min „*första stjärna*“ längesen förbrunnit
Och andra med; de i den natt försvunnit,
Som hvad hon tagit ej kan återge.

I västervåg de alla målet vunnit,
De drömmar stjärneljusa, tindrande.
Mitt hjärta! snart du får dem återse
När äfven dina slag till ro ha hunnit.

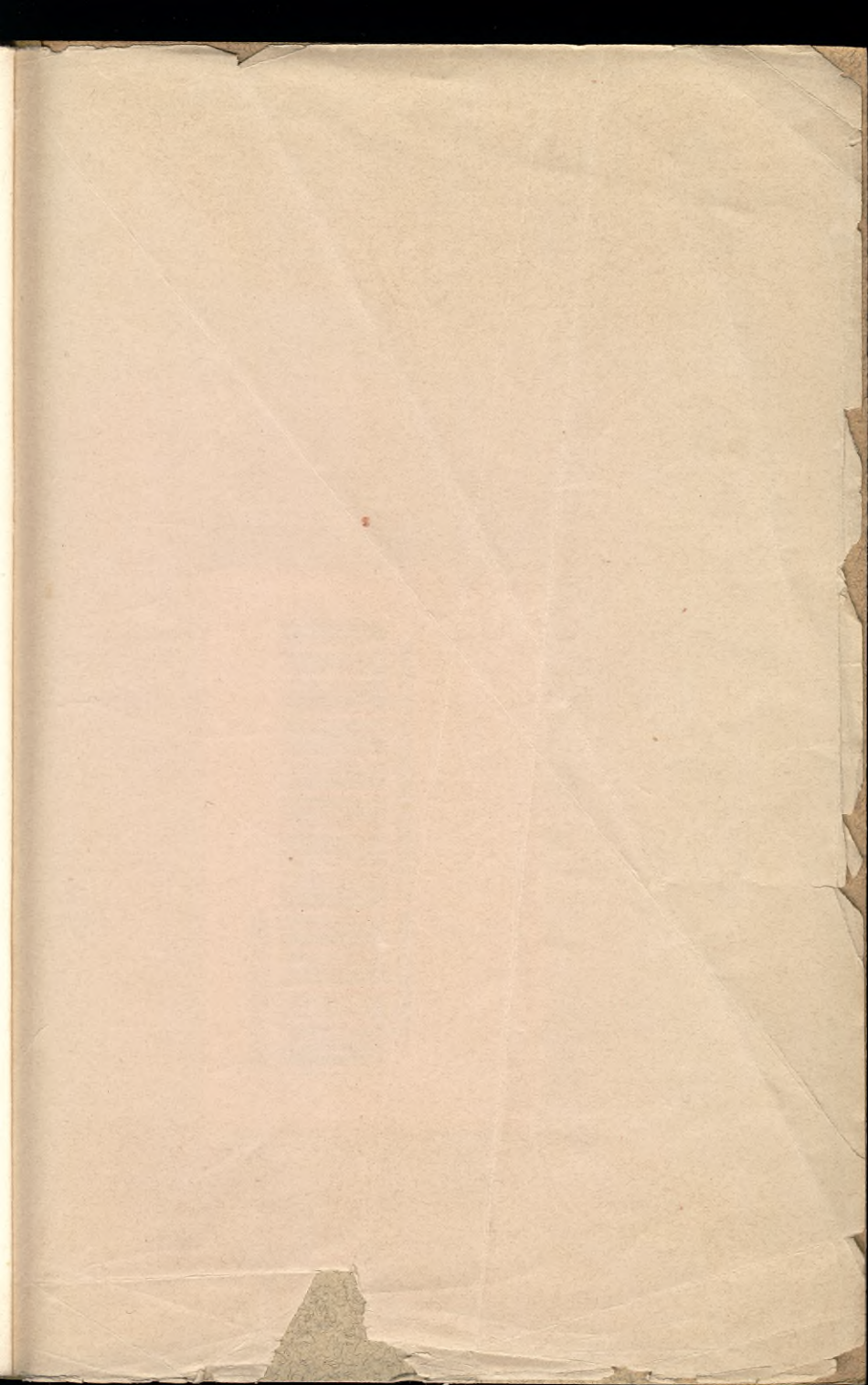
En ljusning flämtar än kring himlaranden
Uppå de skyar, stormen skockat där:
En hälsning mild ifrån de sälla landen.

När jag, trots köld och mörker, kämpat här
En seger ut för anden, fosterstranden —
Du *sista stjärna*, hur du blir mig kär!

M. Falck
7 X 1928.

111

28

6000226026

Göteborgs universitetsbibliotek

